

Sosed! kaj vam ni znana ona stara pravljica o dveh popotnih in medvedu? Glejte, ta se zdaj na Magjarih povse izpolnuje.

Kako to?

Inu, šla sta po gozdu — kakor znano — dva tovariša, jeden imenoval se je Andraš, drugi Bismark. „Ako bi zdaj srečala ruskega medveda! — reče Andraš — bi se ga li lotila?“ — „Se ve da! To bi mu dala vetra!“ usti se Bismark. „Pa če bi se medved ravno na-me zagnal, bi me li ti branil ali na cedilu pustil?“ vpraša Andraš. „Prosim, kaj ti ni znana nemška zvestoba?!“ obrezne se nevoljno Bismark.

Andraš na to radostno zaiskri očima ter zažvenklja prav možko svojimi ostrogami. Pa še ni trikrat zazvenčkal, kar nekaj zabuči v grmovju in — ruski medved bil je tu! Ko ga Bismark zagleda — skok — in kakor veverica bil je mahom na boru. Andraš ostane zdolej plah, ko da je iz jasna vanj treščilo. „Kamara —“ hoče klicati, pa ni več časa. Mahom se tedaj vrže po starem sovetu na tla in dela se mrtvega. Medved pride, ga poduha, a ko se mrtvi ne gane, gre svoj pot dalje.

Tedaj se spet oglasi dobri prijatelj z bora: „Povej, kaj ti je medved na uho šepetal?“ — „Da bi se drugič ne zanašal na „prijatelja“, kateri ima za-me na jeziku med, v srcu pa — strup.“

Bežte, bežte, sosedi! tako Magjari o svojem Bismarku ne misle.

Misle, misle, pa tudi vedo zakaj. Leto za letom dela jim Bismark skomine po krasnem vstoku, da bi Turčijo podedovali. No lakomnih Magjarov ni bilo k temu dosta izpodbadati treba i uže so praskali tam po Balkanu vsemi štirimi, kar se je dalo. A zdaj, ko so se tam uže pod kožo zarili ter srečno tja spravili svojo honvedsko visokost — nosatega Ferdinandka Koburžana; ne potrebujejo več drugo, nego jedino še „dobljeno veliko bitvo“ proti Rusom —“

Aha! tu tiči zajec!

Baš tu jim Bismark v odločilnem trenutku frkne na drevo, ter z jedno roko v Petrograd carju poljube pošilja, z drugo pak se Magjarom grozi: Teremtete, kaj imate tam v Bolgariji opraviti? Vi tihotapci, mahom se mi od tam poberte sé svojim Koburčekom!

Lepa hvala! ta jim je pa nadrobil!

Po hom. listih spisal A. D.

Politične stvari.

Iz državnega zbora.

Po dolgem razgovarjanji dognala se je minulo soboto razprava o zakonu za odškodovanje katehetov za podučevanje v veronauku na ljudskih šolah.

Razprava vlekla se je zato, ker v nji so že odmevali glasovi o verski šoli po predlogih, ki pridejo v razpravo po Veliki noči; da se je grdilo, je po vsem naravno, ker veronauk v ljudski šoli — in pa verska šola, — ta

dva vprašanja vezana sta med saboj stvarno, vrh tega pa je ravno sedaj zrak poln tega vprašanja vsled agitacije, katera se izrekoma silovito goni od protiverske strani. — Iz prejšnjih sej omeniti je v tej zadevi obširen in v mnogih ozirih zanimiv govor češkega kanonika Spelina. ki je sicer zasluženega vtisa zgubil en delj zavolj tega, ker je segal pregloboko v vprašanje verskega zaklada Češkega in njegovo zgodovino.

V četrtkovi seji bil je najboljši in skoraj gotovo tudi v obče najboljši govor te razprave poljskega profesorja bogoslovja dr. Chotkovski-a. — Da je ta govornik oestro zadel jedro vprašanja, pokazala je takoj grozovita razserjenost liberalnega prof. dr. Süss-a, ki je prišel skoraj ob vso zavest ter ves ljut grozil, da bode stranka njegova zoper predlog Lichtensteinov delala tako opozicijo, kakoršne še nikdar nihče videl ni.

Poglavitna borba tega zakona vrtila se je krog § 3. načrta, glede katerega je levica trdila, da je zanjo treba $\frac{2}{3}$ glasov. — Predsednik Smolka rekel je, da je vprašanje dvomljivo, ker se da beseda „skrbeti“ za poduk, v veronauku tolmačiti tako, da je treba „podučevati“, ali pa tudi v pomenu „plačevanja za poduk“ in zato je trdil, da bode zahteval za sklep $\frac{2}{3}$ glasov. — Pri teh okolščinah ni ostajalo družega, kakor popolnoma opustiti § 3. kar ima posledico, da postava dobi veljavo v 45 dneh, kakor sploh vse postave, ako ni odločen za veljavnost poseben obrok. — Po odstranjeni tej zapreki, bila je potem v soboto postava sprejeta.

Koncem sobotne seje pa predlaga predsednik dr. Smolka, da naj se v prihodnji torkovi seji razpravlja poročilo imunitetnega odseka zarad izročitve Schönererja v sodnijsko preiskavo — v tajni seji. Tukaj potem razpravljalo se je to formalno vprašanje, jeli bode razprava v tajni ali javni seji, — takoj tajno. Judom nasprotni poslanci Luegger, Schönerer in dr. Pattai, zagovarjali so javnost seje, ker ni vrh poročila ničesar več prikrivati, ako bi se pa čitali zapisniki za katere treba tajnosti, naj se pa samo v ta namen in za ta čas izreče tajna seja. Nemško-avstr. klub je želel tajno sejo in začetkom glasoval je en del za njo, desnica je bila razdeljena in tako je predlog za tajno sejo propadel po precej burni seji. V torek pa bode gotovo hud ropot.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane — Slovenski državni poslanci poslali so koroškim Slovencem za izročeni jim 56 zaupnic oziroma prošnji sledečo zahvalo:

„Dragi rojaki!

Slovenskim poslancem v državnem zboru s Koroškega pred nekaj dnevi doposlanih 56 zaupnic s zahvalo koroških Slovencev in prošnjo za daljno bratovsko podporo v pravični borbi za razvoj in postavno prostost slovenske narodnosti, navdajajo nas slovenske poslance z velikim zadoščenjem.